ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Vysoká škola chemicko-technologická v Praze,** se sídlem Technická 1905/5, Praha 6, zastoupená JUDr. Karlem Zuskou, advokátem se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,** se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. MSMT-32145/2016-2, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5 A 84/2018 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Karla Zusky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je vysokou školou. Žalovaný, který je řídícím orgánem Operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání, vyhlásil výzvu č. 02_16_019 Excelentní výzkum, č. j. MSMT-36064/2015, v prioritní ose 1 – Posilování kapacit pro kvalitní výzkum, na kterou žalobkyně reagovala podáním žádosti o podporu projektu s názvem „Centrum excelentního mezioborového výzkumu VŠCHT Praha (CEIR VŠCHT Praha)“. Žádost prošla úspěšně prvním a druhým kolem hodnocení a získala 219 bodů. Po konečném hodnocení však žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím dotaci žalobkyni neposkytl (dále jen „vyrozumění o nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace“). Žalobkyně podala proti

tomuto vyrozumění rozklad. Žalovaný však o rozkladu věcně nerozhodl a vyrozuměním ze dne 21. 2. 2018 žalobkyni sdělil, že rozklad není přípustný.

[2] Žalobkyně podala proti vyrozumění o nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „městský soud“ a „napadené usnesení“) odmítl. Uvedl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 Ads 83/2014 dospěl k jednoznačnému závěru, že na rozhodnutí dle § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „rozpočtová pravidla“), jimiž poskytovatel dotace žádosti nevyhověl, se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání. Novela rozpočtových pravidel č. 367/2017 Sb. se podle přechodného ustanovení v čl. II odst. 1 zákona č. 367/2017 Sb. na posuzovaný případ nevztahuje. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala svou žádost v roce 2016, použije se právní úprava účinná do 31. 12. 2017. Vyrozumění o neposkytnutí dotace je po materiální stránce správním rozhodnutím, proti kterému bylo přípustné podat opravný prostředek. Žalovaný proto žalobkyni nesprávně poučil o nemožnosti podat opravný prostředek a zároveň postupoval v rozporu se zákonem, pokud posoudil podaný rozklad jako nepřípustný. K novele, která do rozpočtových pravidel zakotvila § 14q odst. 2, dle kterého nelze proti rozhodnutí v procesu udělování dotací uplatňovat opravné prostředky, městský soud konstatoval, že z důvodové zprávy jasně vyplývá, že předchozí judikaturu správních soudů respektoval i zákonodárce, pročež ji následně reflektoval vyjasněním právní úpravy rozpočtových pravidel. Z důvodu chybného poučení ze strany žalovaného podala žalobkyně žalobu, aniž by vyčerpala všechny opravné prostředky, městský soud ji proto dle § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl a postoupil ji žalovanému jako správnímu orgánu, jehož ministr je funkčně příslušný k rozhodnutí o opravném prostředku. Městský soud žalovaného zavázal právním názorem, že rozklad proti vyrozumění o nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace podat lze. V rozkladovém řízení žalovaný zohlední i obsah původního rozkladu; vyrozumění ze dne 21. 2. 2018 nemá jako obyčejný přípis pro rozkladové řízení žádnou právní relevanci. Včasnost postoupeného rozkladu žalovaný posoudí dle § 46 odst. 5 věty druhé s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a replika stěžovatele

[3] Proti napadenému usnesení brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítá tedy nesprávné právní posouzení věci. Brojí proti závěru městského soudu, že proti vyrozumění o neposkytnutí dotace vydanému na základě § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel je možné podat rozklad dle § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodování o žádosti o poskytnutí dotace není řízením podle části II. a III. správního řádu a není ani řízením dvojinstančním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 218/2017, usnesení městského soudu sp. zn. 9 A 212/2016, či rozsudek městského soudu sp. zn. 8 A 116/2016). V uvedených rozhodnutích správní soudy nepodmiňovaly podání správní žaloby podáním rozkladu proti vyrozumění o neposkytnutí dotace a podané žaloby neodmítaly pro předčasnost. Napadené usnesení je proto excesem ze současné soudní praxe. Není pravdou, že přípustnost obrany proti vyrozumění o neposkytnutí dotace řádnými opravnými prostředky judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 Ads 83/2014. V uvedeném rozsudku rozšířený senát pouze dovodil, že vyrozumění

o neposkytnutí dotace podléhá soudnímu přezkumu, což odpovídá ústavnímu pořádku České republiky, zejména čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Právo na opravný prostředek z ústavního pořádku nikterak nevyplývá.

[4] Stěžovatel namítá, že názor městského soudu, že na rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl, se obecné předpisy o správním řízení vztahují, vede k absurdním závěrům, kdy rozhodnutí o tom, zda vést správní řízení dle správního řádu, musí poskytovatel dotace učinit na základě toho, zda na konci procesu dotaci poskytne, nebo nikoli. Nadto se jedná o výklad zákona v rozporu s jeho účelem, kterým je vyloučení vedení správního řízení ve věci poskytování dotací s ohledem na specifickou povahu dané činnosti veřejné správy. Závěr rozšířeného senátu, že vyrozumění o neposkytnutí dotace je správním rozhodnutím v materiálním smyslu, nemůže bez dalšího zakládat přípustnost opravného prostředku. Městský soud si rovněž protiřečí v případě argumentace novelou rozpočtových pravidel provedenou s účinností od 1. 1. 2018 zákonem č. 367/2017 Sb. Městský soud na jednu stranu správně uvádí, že do rozpočtových pravidel bylo touto novelou doplněno ustanovení § 14q odst. 2, které vylučuje možnost uplatňovat opravné prostředky proti rozhodnutí v řízení o udělení dotace. Na druhou stranu však tvrdí, že zákonodárce uvedenou novelou respektoval i judikaturu správních soudů, což opírá o důvodovou zprávu. Podle stěžovatele novela rozpočtových pravidel s účinností od 1. 1. 2018 skutečně připustila aplikaci správního řádu na poskytování dotací, zároveň však vyjasnila, že proti rozhodnutí o nepřiznání dotace není přípustné odvolání ani rozklad.

[5] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně namítá, že kasační stížnost je nepřípustná, neboť stěžovatel výslovně nenamítá kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je jediný přípustný v případě odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 2/2016). Stěžovatel navíc výslovně nenamítá nesprávnost některého z výroků napadeného usnesení, polemizuje pouze s právním názorem městského soudu. Žalobkyně má proto zato, že stěžovatel ve skutečnosti brojí jen proti důvodům rozhodnutí, což je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 91/2012).

[6] Žalobkyně dále namítá nedůvodnost kasační stížnosti, neboť městský soud zcela správně uzavřel, že podle § 14 rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2017, se obecné právní předpisy o správním řízení a soudní přezkum vztahují na rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl, resp. vyhověl jen částečně. Uvedený závěr se opírá jednak o výslovné znění předmětných ustanovení, jednak o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Ads 83/2014. Závěr městského soudu není absurdní, jak tvrdí stěžovatel, je naopak odůvodněn ochranou práv žadatele o poskytnutí dotace. Rozhodnutí o neposkytnutí dotace ostatně v souladu s § 68 odst. 1 správního řádu obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku, byť chybné. Jiný výklad, který by v rozporu s textem zákona rozšířil rozsah výluky aplikovatelnosti správního řádu a soudního přezkumu, je nepřijatelný. Rozhodnutí o neposkytnutí dotace citelně zasahuje do právní sféry žadatele. Správní uvážení poskytovatele má své limity a musí podléhat kontrole ze strany soudu. Žalobkyně považuje za nepřijatelné, aby správní orgán mohl své rozhodnutí vyjmout z režimu správního řádu a připravit jednotlivce o přezkum na základě opravných prostředků jen tím, že dané rozhodnutí prohlásí za vyrozumění.

[7] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 218/2017 je nepřiléhavý, neboť v něm byl řešen skutkově i právně odlišný případ – žalobce brojil proti neschválení projektové změny, tedy rozhodnutí vydané až ve fázi po rozhodnutí o poskytnutí dotace. I odkaz na usnesení městského soudu sp. zn. 9 A 212/2016 je nepřiléhavý, neboť soud v něm uzavřel, že napadený úkon nebyl rozhodnutím, nýbrž interní depeší. Názor uvedený v rozsudku městského soudu sp. zn. 8 A 116/2016 je ojedinělým excesem z jinak konzistentní judikatury. Odkaz na novou právní úpravu není relevantní, neboť v posuzovaném případě je třeba aplikovat právní úpravu do 31. 12. 2017.

[8] Ve své replice k vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost brojí proti napadenému usnesení právě z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. se skrývají i další kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen pouze důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále stěžovatel upozorňuje, že v kasační stížnosti je jasně uvedeno, že brojí proti napadenému usnesení v celém jeho rozsahu. Dále stěžovatel namítá, že mezi základní zásady rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob nepatří rozhodování ve dvou stupních (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 47/2004). Závěrem stěžovatel znovu opakuje, že plná aplikace předpisů o správním řízení nepřichází v úvahu, neboť v okamžiku podání žádosti nelze předvídat, zda bude této žádosti o dotaci vyhověno či nikoli.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel rovněž řádně uvedl, že proti napadenému usnesení brojí v celém jeho rozsahu. Brojí tak výslovně proti výrokům napadeného usnesení, nikoli (jak tvrdí žalobkyně) pouze proti jeho odůvodnění.

[10] Žalobkyni je třeba přisvědčit, že v případě odmítnutí návrhu krajským soudem lze účinně namítat pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Ads 262/2017 - 19, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 124/2013 - 39 či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), a nikoli kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, jak to činí stěžovatel. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je nicméně součástí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS). Nadto, je třeba poznamenat, že pod nezákonností usnesení o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. se mohou fakticky skrývat i důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.; z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 Afs 295/2017 - 46).

[11] K přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dále uvádí, že správní orgán je oprávněn brojit proti usnesení o odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 5 s. ř. s., neboť mu jím správní soud závazně ukládá, aby projednal podaný opravný prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 214/2015 – 96).

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Podstata kasační stížnosti spočívá v posouzení, zda je třeba ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel vykládat v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46, publ. pod č. 3324/2016 Sb. NSS, tak, že proti rozhodnutí o nepřiznání dotace dle § 14 odst. 4 téhož zákona je možné podat řádný opravný prostředek, a to i s ohledem na novelu rozpočtových pravidel účinnou od 1. 1. 2018. Nejvyšší správní soud předesílá, že co do právního posouzení totožnou kasační stížností podanou týmž advokátem ve skutkově obdobném případě se zdejší soud nedávno zabýval v rozsudku ze dne 25. 9. 2018, č. j. 4 Afs 161/2018 - 38, ve kterém shledal kasační stížnost nedůvodnou. V nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud nemá důvod od závěrů citovaného rozsudku odchýlit.

[14] Podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel „*vyhoví-li poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, vydá písemné rozhodnutí* […]“.
[15] Podle § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel „[n]*a rozhodnutí podle odstavce 4 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání*“.

[16] O poskytnutí dotace rozhoduje poskytovatel na základě žádosti příjemce. Vydáním rozhodnutí vzniká podle ustálené judikatury mezi poskytovatelem a příjemcem dotace veřejnoprávní vztah (usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů dle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 7. 5. 2010, č. j. Konf 14/2010 – 8, publ. pod č. 2115/2010 Sb. NSS). Poskytování dotací ze státního rozpočtu je činností spadající do oblasti veřejné správy, konkrétně do oblasti veřejných financí; poskytovatel je vůči příjemci dotace v postavení správního orgánu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, publ. pod č. 3579/2017 Sb. NSS).

[17] Rozpočtová pravidla v § 14 odst. 1 stanoví, že na dotaci není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Do doby vydání rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace dle § 14 rozpočtových pravidel je zde dán prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude či nebude podporovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 – 37, publ. pod č. 3757/2018 Sb. NSS, či ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 – 39). Nicméně skutečnost, že poskytovatel dotace má v případě nenárokových dotací široký prostor pro uvážení, komu, za jakých podmínek a zda vůbec dotaci poskytne, neznamená, že takovému žadateli bude právní ochrana zcela odmítnuta. Aplikační praxe poskytovatelů dotace nesmí být diskriminační, excesivní či svévolná. Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné

rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012 – 40, publ. pod č. 2736/2013 Sb. NSS).

[18] Jak již správně konstatoval městský soud, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v již zmiňovaném rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 – 46 na základě jazykového a ústavně konformního výkladu k závěru, že § 14 odst. 5 (dříve 4) rozpočtových pravidel vylučuje použití správního řádu a případný soudní přezkum pouze pro případy pozitivního rozhodnutí o poskytnutí dotace podle odst. 4 (dříve odst. 3). Tedy na rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl (resp. pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 *a contrario*). Rozšířený senát konstatoval, že „*nemohl zvolit výklad, kterým by* v rozporu s textem zákona *rozšířil rozsah výluky ze soudního přezkumu. To jednak s přihlédnutím k obecným kritériím výkladu obdobných zákonných ustanovení (viz bod [18]shora), jednak s ohledem na to, že neexistuje žádný jednoznačný argument, který by činil doslovný výklad zákona rozporný s jeho účelem či smyslem*“. Rozhodnutí, jímž poskytovatel dotační žádosti nevyhověl, je totiž s to citelně zasáhnout do právní sféry žadatele, a to nejen do práva vlastnického (jehož součástí je i legitimní očekávání určité majetkové hodnoty), nýbrž i jiných ústavně chráněných práv. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil městskému soudu, že s ohledem na právní názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v již zmiňovaném rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 – 46 je proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o dotaci přípustné podat opravný prostředek.

[19] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že s účinností od 1. 1. 2018 byla posuzovaná ustanovení rozpočtových pravidel změněna novelou č. 367/2017 Sb. Ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2017, bylo ze zákona vypuštěno. Vztah ke správnímu řádu byl nově upraven zařazením § 14q zákona, který stanoví, že „[v] *řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci se nepoužije ustanovení § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2 a 4, § 71 odst. 3, § 80 odst. 4 písm. b) až d), § 140 odst. 2 a § 146 správního řádu*“ (odst. 1) a „[p]*roti rozhodnutí poskytovatele není přípustné odvolání ani rozklad. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu*“ (odst. 2). Jak správně upozornil již městský soud, novelizovaná úprava se s ohledem na přechodná ustanovení novely na nyní posuzovaný případ neuplatní. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 367/2017 Sb. „[v] *řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci v případech, kdy žádost o dotaci nebo návratnou finanční výpomoc byla podána přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.

[20] Novela rozpočtových pravidel nemůže být navíc ani důvodem pro změnu výkladu dosavadní právní úpravy podanou rozšířeným senátem v rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 – 46. Podle doktríny může novela zákona představovat výslovné potvrzení dosavadní judikaturní praxe, nebo její změnu. Zákonodárce tedy buď upřesní text právního předpisu tak, aby odpovídal soudní judikatuře, nebo naopak význam textu změní, aby dal jasně najevo, že interpretační závěry mají být odlišné (srov. např. GERLOCH, A., TRYZNA, J. Závaznost právních textů při interpretaci a aplikaci práva soudy a argumentace lege artis. In: GERLOCH, A., TOMÁŠEK, M. *Nové jevy v právu na počátku 21 století: II. Teoretické a ústavní impulzy rozvoje práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, 2010). V posuzovaném

případě jde novela výslovně proti závěrům rozšířeného senátu, neboť jasně stanoví, že řízení o poskytnutí dotace je do budoucna koncipováno jako jednostupňové, přičemž důvodem má být zabránění neefektivnímu prodlužování řízení: „*Prostředky určené na dotace a návratné finanční vypomoci je třeba rozdělit co nejdříve, aby jejich příjemci mohli plnit účely, na které jim byly prostředky poskytnuty*“ (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 367/2017 Sb., dostupná na www.psp.cz). S ohledem na výše uvedené platí pro případy, na něž citovaná novela nedopadá, *a contrario* právní úprava stará tak, jak byla vyložena judikaturou rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, kterou je rozhodující senát vázán.

[21] Argumentace stěžovatele, že v okamžiku podání žádosti o dotaci není jasné, jak o ní bude rozhodnuto, není v nyní posuzovaném případě důvodná. Nejedná se totiž o vyjasnění otázky aplikace všech ustanovení správního řádu na řízení o poskytnutí dotace, nýbrž o možnost podání opravného prostředku proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o dotaci. V této situaci je již zcela zřejmé, že ve věci bylo vydáno negativní rozhodnutí, a proto se výluka ze soudního přezkumu a aplikace obecných předpisů o správním řízení dle § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel neuplatní. Obdobně irelevantní je i odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Afs 218/2017 – 71 (navazující na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50), ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval specifický případ oznámení o neschválení navrhované podstatné změny projektu a problematiku uplatnění námitek zakotvených nikoli v zákoně, nýbrž v dotačních podmínkách obsažených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Nyní posuzovanou věc je třeba dle Nejvyššího správního soudu odlišit i od rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 Afs 60/2017 – 40, který se týkal uplatnění námitek proti opatření o nevyplacení části dotace dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, ve znění do 19. 2. 2015. Oproti závěrům vztahujícím se k negativnímu rozhodnutí dle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel (již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Ads 83/2014 – 46) rozšířený senát totiž v již zmiňovaném usnesení č. j. 6 Afs 270/2015 – 48 výluku z aplikace obecných předpisů o správním řízení ve vztahu k opatření dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel respektoval a aplikaci správního řádu v souladu s jeho § 180 odst. 1 vztáhnul pouze na otázky, jejichž řešení je nezbytné. V posuzované věci však z výše uvedené judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že obecné předpisy o správním řízení se v případě negativního rozhodnutí dle § 14 rozpočtových pravidel uplatní bez dalšího. Nejvyšší správní soud rovněž nepominul, že v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Afs 109/2018 – 43, dovodil, že oznámení o neschválení oznámené změny v projektu je rozhodnutím o zamítnutí žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace dle § 14 odst. 14 písm. a) rozpočtových pravidel, v rozhodném znění, které musí podléhat soudnímu přezkumu, neboť jde svou povahou o rozhodnutí o neposkytnutí dotace v širším smyslu. Navázal rovněž na svou předchozí judikaturu (již zmiňované rozsudky č. j. 7 Afs 218/2017 – 71 a č. j. 6 Afs 2/2016 – 50), dle které podání námitek (opravného prostředku zakotveného nikoli v zákoně, nýbrž v dotačních podmínkách) proti rozhodnutí poskytovatele dotace nevede k opožděnosti žaloby, přestože je rozhodnutí o námitkách nicotné a příjemce se má bránit již proti příslušnému aktu poskytovatele dotace. Výslovně se však nezabýval otázkou podání opravného prostředku dle obecných předpisů o správním řízení. Je zde proto dán určitý implicitní myšlenkový nesoulad mezi zmiňovaným rozsudkem č. j. 4 Afs 161/2018 – 38, který podání opravného prostředku připustil, a tímto rozhodnutím. Nicméně s ohledem na to, že se jednalo o jiný typ

rozhodnutí vydaný v jiné fázi procesu poskytování dotací a že pro nyní posuzovaný případ (negativní rozhodnutí o neposkytnutí dotace dle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel) existuje jasná a pro rozhodující senát závazná prejudikatura, nebyl dán důvod pro postup dle § 17 odst. 1 s. ř. s.

[22] K námitce stěžovatele, že je rozhodovací praxe městského soudu nejednotná, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve věci projednávané u městského soudu pod sp. zn. 9 A 212/2016 byla napadena interní depeše zaslaná žadateli o dotaci v průběhu posuzování žádosti, a nikoliv konečné rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Tímto se daný případ od nyní posuzovaného odlišuje. K případu projednávanému městským soudem pod sp. zn. 8 A 116/2016 Nejvyšší správní soud uvádí, že obecně není právními závěry krajských soudů vázán. Proto v nyní posuzované věci zaujal právní názor odlišný, jakkoliv jsou skutkové okolnosti případu řešeného městským soudem pod sp. zn. 8 A 116/2016 nyní posuzované věci velmi blízké.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak měla ve věci plný úspěch, proto jí přísluší náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby spočívající v jednom písemném podání ve věci samé, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 3100 Kč. Náhrada hotových výdajů za jeden úkon činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 4114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu